

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ BEST SELLER "ΤΟ ΑΓΚΑΒΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ"

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΥΣΟ ΔΙΜΑ

ΣΤΑ ΑΔΥΤΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΛΑ ΚΡΥΜΜΕΝΗ, ΕΚΕΙ ΠΟΥ
ΟΙ ΘΥΛΟΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΖΩΝΤΑΝΟΙ

ΤΙΤΛΟΣ: Χρυσό αίμα, στα άδυτα της Αγίας Σοφίας
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θεόφιλος Γιαννόπουλος
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Θεόφιλος Γιαννόπουλος
Copyright © 2021 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-46-2

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Θεόφιλος Γιαννόπουλος

ΧΡΥΣΟ ΑΙΜΑ
ΣΤΑ ΑΔΥΤΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ

Εκδόσεις Έξη

«...Στα χώματά μου κατοικούν λευκά αγάλματα
με καθαρά τα δυο τους μάτια
και θάρρος στη στάση τους
τείνοντας τα χέρια καρτερικά
στων αποφασισμένων Ανθρώπων τη Μοίρα...»

Η άφιξη

Τη σκούνησε ελαφρά στον ώμο να ξυπνήσει.

«Σήκω, δεσποσύνη, είμαστε Αλεξανδρούπολη»,
της είπε.

«Έχασα κάτι;» ψιθύρισε εκείνη κουζουρεύοντας.

Ο Άγγελος της έδειξε μ' ένα νεύμα τον γοητευτικό ελεγκτή που ερχόταν προς το μέρος τους. Αυτό αρκούσε για να χτυπήσει μέσα της συναγερμός και να ψάχνει με μανία στο τσαντάκι της για κάποιο καθρεφτάκι. Μάταια όμως. Τους είχε ήδη πλησιάσει, ήλεγξε τα εισιτήριά τους και συνέχισε προς τους επόμενους επιβάτες.

Τα φαρμακερά της βέλη έπεσαν μεμιάς στον Άγγελο.

«Σου ήταν, δηλαδή, τόσος κόπος να με προειδοποιήσεις νωρίτερα; Δες με, σαν την τρελή είμαι!

Πρησμένα μάτια, ανακατεμένα μαλλιά και ά-β-α-φ-η, καταλαβαίνεις, άνθρωπέ μου; Σκέτο τέρας δηλαδή, πφ!» Έλεγε, έλεγε, έλεγε, μέχρι που κατάλαβε πως δεν υπήρχε περίπτωση να σταματήσει να γελά μαζί της, πόσο μάλλον να συμμεριστεί τον αβάσταχτο πόνο της, γεγονός που την εξόργισε ακόμη περισσότερο. «Μάθε πως μπήκες στη μαύρη λίστα και από αυτή τη στιγμή σου κρατάω μούτρα, κύριε!» του πέταξε στο τέλος, και του γύρισε επιδεικτικά την πλάτη.

Του ξαναμίλησε, μόνο όταν το λεωφορείο έκανε την τελευταία του στάση στα ελληνικά σύνορα.

«Βλέπω καλά;» ρώτησε με μάτια που άστραφταν, καθώς το λεωφορείο τους στάθμευε στην είσοδο του μαγαζιού με τα αφορολόγητα είδη. «Σήκω, παιδάκι μου, πάμε για ψώνια σου λέω!» συμπλήρωσε θριαμβευτικά, ξεχνώντας όσα του είχε σούρει μέχρι πριν λίγο.

Δεν πρόλαβε να της απαντήσει και ήδη τον είχε πιάσει από το χέρι και τον έσερνε μαζί της προς τα 'κεί.

Αυτή ήταν η Αλεξάνδρα. Ώρες-ώρες θύμιζε κορίτσι που παίζει ανέμελα στη θάλασσα και άλλοτε κακομαθημένη γυναίκα που δεν συμβιβάζεται με τίποτα λιγότερο από το τέλειο. Απρόβλεπτη και εκνευριστικά αυθόρμητη σε όλα της, σαν παιδί. Γι'

αυτό, άλλωστε, ο Άγγελος απολάμβανε τη συντροφιά της και της εμπιστευόταν τόσο εύκολα τις σκέψεις του. Τι θα έκανε, άραγε, αν δεν υπήρχε στη ζωή του;

Πέρασε αρκετή ώρα μέχρι να ξαναγυρίσουν όλοι στις θέσεις τους. Πριν αναχωρήσουν, έγινε ο απαραίτητος έλεγχος σε επιβάτες και αποσκευές, μια διαδικασία που κράτησε μονάχα λίγα λεπτά. Στο μεταξύ η Αλεξάνδρα έτρωγε με ευχαρίστηση τη λευκή σοκολάτα που της αγόρασε ο Άγγελος, ρίχνοντάς του πού και πού κλεφτές ματιές.

«Να δοκιμάσω κι εγώ ένα κομματάκι;» τη ρώτησε.

«Αυτή είναι δικιά μου και τη δέχομαι ως τη συγγνώμη σου γιατί μου χάλασες το τυχερό μου με τον ελεγκτή», του έκανε με μια κοροϊδευτική γκριμάτσα, καθώς συνέχιζε να τρώει λαίμαργα.

Σύντομα το περασμένο της ώρας και η κούραση του ταξιδιού οδήγησε τους περισσότερους επιβάτες στην αγκαλιά του Μορφέα, με πρώτη και καλύτερη την Αλεξάνδρα. Ο Άγγελος έκλεισε τα μάτια, προσδοκώντας να συναντηθεί το συντομότερο δυνατόν με τον αδερφικό του φίλο.

Ωστόσο, παρά τους χαρούμενους συνειρμούς που του έφερνε στο νου αυτή η σκέψη, αποκτούσαν συγχρόνως φωνή και κάποιες επικίνδυνες αμφιβολίες, που όσο πλησίαζαν στον προορισμό τους, τόσο πε-

ρισσότερο δυνάμωναν μέσα του. Αν και κατάφερνε να δίνει πάντοτε κάποιες ικανοποιητικές εξηγήσεις στον εαυτό του, το ίδιο ερώτημα επέστρεφε συνεχώς στο μυαλό του με τυραννική επιμονή: πόσο σίγουρος ήταν ότι ο αποστολέας του γράμματος ήταν ο Κωνσταντίνος;

Απορροφημένος στο να σκέφτεται όλες τις εκδοχές, ούτε που κατάλαβε πότε βάρυναν τα βλέφαρά του και εισήλθε στον κόσμο των ονείρων...

Το πρωινό ξύπνημα αποδείχτηκε κάπως απότομο και ξαφνικό, μιας και η μπάσα φωνή του οδηγού τούς ενημέρωνε απ' το μικρόφωνο πως είχανε επιτέλους φτάσει.

Σε λίγα λεπτά βρισκόντουσαν και οι δύο στο δρόμο, με τον Άγγελο να κρατά τις αποσκευές τους ανά χείρας. Έμειναν για λίγο να παρατηρούν το πλήθος. Οι άντρες που τους προσπερνούσαν ήταν καλοντυμένοι και βιαστικοί, πηγαίνοντας προφανώς στις δουλειές τους. Οι γυναίκες το ίδιο, ενώ διαχωρίζονταν με την πρώτη ματιά σ' εκείνες που έμοιαζαν περισσότερο απελευθερωμένες, στις συντηρητικές και σ' αυτές που διατηρούσαν από σεβασμό την παραδοσιακή μαντίλα. Λίγο παραπέρα διακρίνονταν μερικοί ζητιάνοι, οι οποίοι μετακινούνταν συνεχώς, μόλις έβλεπαν κάποιον αστυνομικό να τους πλησιάζει.

Την επόμενη στιγμή, το βλέμμα τους σταμάτησε στην πιάτσα ταξί που υπήρχε απέναντι, λίγα μέτρα δεξιά τους. Εκεί περίμεναν να τους εξυπηρετήσουν μια πληθώρα από κίτρινα αμάξια, που στην οροφή τους άναβε η χαρακτηριστική ταμπέλα με τη λέξη “Τaksi”. Μπήκαν στο πρώτο ελεύθερο που εμφανίστηκε μπροστά τους και με έκπληξη διαπίστωσαν πως ο οδηγός και καταλάβαινε μα και μιλούσε άπταιστα ελληνικά.

«Από πού είστε, καρντάσια;» τους ρώτησε.

«Από Θεσσαλονίκη, φίλε μου», του απάντησε έκπληκτος ο Άγγελος.

«Α, Σαλονίκη, Λευκός Πύργος, Τούμπα!» απάντησε με χαρά εκείνος, δείχνοντας το κομπολόι στο λεβιέ των ταχυτήτων με το σύμβολο του δικέφαλου αετού της ομάδας της Θεσσαλονίκης. «Εγώ Μπεσίκτας», συνέχισε περήφανα, παραπέμποντάς τους με ένα χαμόγελο στο έμβλημα της ομάδας του, που κρεμόταν στο καθρεφτάκι.

Ο Άγγελος τον συμπαθήσε πολύ. Έτσι, συνέχισαν την κουβέντα τους περί ανέμων και υδάτων, όσο τουλάχιστον μπορούσαν να συνεννοηθούν.

Σε λίγη ώρα έφτασαν στο ξενοδοχείο.

«Ασλάν», συστήθηκε ο οδηγός, καθώς άφηνε κάτω τα πράγματά τους. «Ασλάν σημαίνει λιοντάρι», τους εξήγησε αποχαιρετώντας τους. Ωστόσο,

για καλό και για κακό κράτησαν μια κάρτα του.

Για τη διαμονή τους ο Άγγελος είχε κλείσει δωμάτιο στο κεντρικό ξενοδοχείο με την ονομασία «ΙΜΠΡΑΪΜ», όπως του είχε παραγγείλει ο φίλος του στο στερνό του γράμμα. Βρισκόταν στην πλατεία Ταξίμ, στην καρδιά δηλαδή της Κωνσταντινούπολης, και στην ουσία είχαν όλη την αγορά στα πόδια τους.

Μόλις τελείωσαν τα διαδικαστικά με τους ευγενικούς γλωσσομαθείς υπαλλήλους της υποδοχής, παρέλαβαν το κλειδί τους και ανέβηκαν με το ασανσέρ ως τον τέταρτο όροφο για να τακτοποιηθούν. Ο Άγγελος πήρε το κρεβάτι προς τη μεριά της μπαλκονόπορτας. Δεν γινόταν κι αλλιώς, μιας και η Αλεξάνδρα, με το που άνοιξε η πόρτα, είχε ήδη κάνει κατάληψη στο δικό της, φωνάζοντας:

«Επιτέλους!»

Αφού πήραν μερικές ανάσες, πάνω από τα κεφάλια τους αιωρούνταν το ερώτημα εάν έπρεπε να βγουν έξω για φαγητό ή να περιμένουν μέχρι να σερβιριστεί το μεσημεριανό στο εστιατόριο του ξενοδοχείου. Τελευταία φορά που είχαν γευτεί κανονικό φαγητό, ήταν όταν βρίσκονταν κοντά στην Καβάλα.

«Και αν στο ενδιάμεσο προσπαθήσει να επικοινωνήσει μαζί μου ο Κωνσταντίνος;» σκέφτηκε φωναχτά ο Άγγελος.

«Δύο λεπτά θα λείψουμε, καλέ», του αποκρίθηκε με ανέμελο χαμόγελο η Αλεξάνδρα.

Σχεδόν την πίστεψε. Ας όψεται το στομάχι του, που διαμαρτυρόταν. Γνώριζε πολύ καλά πως, όταν το μυαλό της δεν ήταν στα ψώνια, τότε σίγουρα σκεφτόταν τις βόλτες. Ο συνδυασμός των δύο συνιστούσε ένα τρομακτικό βίωμα για τον συνοδό της.

Βγήκαν έξω και έγιναν ένα με το ανθρώπινο ποτάμι, ακολουθώντας τη ροή του, που τους παρέσερνε προς το κέντρο της πλατείας Ταξίμ. Σ' αυτή τη σύντομη διαδρομή παρατήρησαν με ενδιαφέρον πως γύρω τους ξεφύτρωναν παντού πολυκατοικίες, στα μπαλκόνια των οποίων -τουλάχιστον στα περισσότερα- κυμάτιζαν τουρκικές σημαίες.

Η κατάσταση της κυκλοφορίας στους δρόμους έμοιαζε ίδια με της Ελλάδας. Πέρασαν με δυσκολία το φανάρι και ανάμεσα στη φασαρία των αυτοκινήτων και τις συζητήσεις των περαστικών προστέθηκαν και οι υπαίθριοι κουλουρτζήδες, που διαφήμιζαν τηνπραμάτεια τους φωνάζοντας συνεχώς:

«Σιμίτ, σιμίτ, σιμίτ».

Σταμάτησαν στο πρώτο ανταλλακτήριο συναλλάγματος που βρήκαν για να πάρουν τουρκικές λίρες, ώστε να διευκολυνθούν στις αγορές τους. Όσο εξυπηρετούνταν η Αλεξάνδρα, ο Άγγελος ένιωσε να τον καταλαμβάνει απροειδοποίητα ένα περίεργο

συναίσθημα. Δεν θα το χαρακτήριζε ως φόβο, μα περισσότερο ως μια επιτακτική ανάγκη να προστατευτεί από έναν αδιόρατο κίνδυνο που τον πλησίαζε, μα που ο ίδιος αγνοούσε.

Γύρισε ενστικτωδώς να κοιτάξει πίσω του και αυτό που αντίκρισε τον έκανε προς στιγμή να παγώσει. Την ίδια ώρα είχε σταθεί στην είσοδο ένας άγνωστος μαυρομάλλης άντρας, που τον κοίταζε διερευνητικά, δείχνοντας ένα ιδιαίτερο, όπως του φάνηκε, ενδιαφέρον. Ωστόσο, πριν ακόμη συνειδητοποιήσει ο Άγγελος τι συμβαίνει, όταν έκανε να πλησιάσει προς το μέρος του, εκείνος είχε ήδη χαθεί βιαστικά στους δρόμους της πόλης. Το ένστικτό του τού φώναζε να μην τον ακολουθήσει κι έτσι απέμεινε για λίγες στιγμές μετέωρος ανάμεσα στην περιέργεια και τη λογική.

Πάνω στην ώρα, η Αλεξάνδρα του φώναζε πως μόλις τελείωσε με τη συναλλαγή της και, κρίνοντας από το φωτεινό της χαμόγελο, δεν είχε αντιληφθεί απολύτως τίποτε.

Ο Άγγελος πήρε τη θέση του στο γκισέ και στα λίγα δευτερόλεπτα που μεσολάβησαν, επέλεξε να μην της αναφέρει τίποτα σχετικά με το τι προηγήθηκε. Δεν χρειαζόταν να την τρομοκρατήσει για κάτι που ενδεχομένως να μην είχε καμία σημασία. Ωστόσο, το σφίξιμο που ένιωσε αυθόρμητα στο στομάχι του ήταν ένα καλό σημάδι πως ενδόμυχα θα ήταν

προσεκτικότερος με όσα συνέβαιναν γύρω τους...

Μόλις τελείωσαν, βρέθηκαν ξανά έξω. Αφού προσπέρασαν το τετράπλευρο θολωτό μνημείο του Κεμάλ Ατατούρκ, διαπίστωσαν πως μπροστά τους είχαν μια από τις πιο γνωστές οδούς της Κωνσταντινούπολης, την οδό Ανεξαρτησίας, γνωστή ως Ιστικλάλ Τζαντεσί, στην οποία εκτεινόταν ένας τεράστιος πεζόδρομος μήκους περίπου ενός χιλιομέτρου, που ήταν γεμάτος μαγαζιά.

Ο Άγγελος έβγαλε το χάρτη.

«Μπορείς να αρχίσεις να πανηγυρίζεις, Αλεξάνδρα, μιας και ο ταξιδιωτικός οδηγός λέει πως από 'δώ ξεκινάει η αγορά και λίγο πιο πέρα υπάρχει το παραδοσιακό τραμ, που χτυπάει το καμπανάκι του αρχίζοντας το συνηθισμένο του δρομολόγιο», της εξήγησε.

Ξεκίνησαν προς τα 'κεί, ενώ ο Άγγελος πρόσεχε να μην τη χάσει λεπτό απ' τα μάτια του. Της έπιασε αυθόρμητα το χέρι, νιώθοντας συνάμα εκείνο το διαφορετικό συναίσθημα που συνόδευε κάθε ζεστό τους άγγιγμα, από τότε ακόμη που βγήκε απ' το νοσοκομείο. Ίσως ήταν επειδή βρισκόντουσαν πρώτη φορά μαζί σ' ένα ταξίδι στο εξωτερικό και ήθελε να αισθάνεται ασφαλής μαζί του. Ίσως...

«Για να μη χαθούμε», της είπε, καθώς γύρισε και τον κοίταξε αιφνιδιασμένη.

Του χαμογέλασε.

Καθώς πλησίαζαν στα μαγαζιά, ο αέρας γύρω τους μύριζε θάλασσα, μπαχαρικά, τοπικές νοστιμιές και καπνό από ναργιλέ. Όλα τούτα τα αρώματα έμοιαζαν να αγκαλιάζουν και ν' ανασταίνουν μέσα τους το παρελθόν των λαών που κατοίκησαν εδώ, τις μνήμες που άφησαν και τις ανομολόγητες ιστορίες τους.

Ο Άγγελος αναλογίστηκε με συγκίνηση και χαρά συνάμα πως περιδιάβαινε στους δρόμους που κάποτε είχε πατήσει και η αγαπημένη του γιαγιά, η Κωνσταντινιά. Και τώρα η μοίρα τα έφερε έτσι ώστε να 'ναι κι αυτός εδώ, για να γνωρίσει τις ρίζες του και συγχρόνως ν' αναζητήσει τον χαμένο του φίλο. Επιπλέον, όμως, είχε ν' αντιμετωπίσει κι εκείνη την ενοχλητική αίσθηση που φούντωνε συνεχώς μέσα του: πως σε κάθε βήμα τον ακολουθούσαν συνεχώς καρφωμένα στην πλάτη του ζευγάρια από αδιάκριτα μάτια...

Προσπάθησε να αδειάσει το μυαλό του από τις εμμονές, έσφιξε το χέρι της Αλεξάνδρας και συνέχισαν.

Στην πορεία συνάντησαν ντελάλιδες που προσκαλούσαν τους διαβάτες να δοκιμάσουν την τουρκική κουζίνα, ν' αγοράσουν κάποιο ενθύμιο από την Πόλη και ν' απολαύσουν τον καφέ ή το τσάι τους.

Σύντομα η Αλεξάνδρα άρχισε να τον τραβά προς το εστιατόριο με την επωνυμία “Döner”. Ένα από τα πολλά, που κατά τα φαινόμενα σέρβιρε το ομώνυμο ντονέρ κεμπάπ, το εθνικό φαγητό της Τουρκίας.

Κάθισαν στο πρώτο άδειο τραπέζι που βρήκαν και η σερβιτόρα, αφού τους χαιρέτησε, περίμενε ν’ ακούσει την παραγγελία τους. Ενώ ο Άγγελος ήταν σκυμμένος στον κατάλογο, άκουσε τη φίλη του να λέει:

«Bir pırzola, bir döner kebab ve bir salata lütfen», και να του αρπάζει το μενού από τα χέρια δίνοντάς το πίσω στην υπάλληλο.

Έμεινε να την κοιτά με μισό μάτι, τόσο από έκπληξη όσο και από ενόχληση που δεν τον άφησε να διαλέξει έστω και στην τύχη το μεσημεριανό του!

«Αν αυτό που παρήγγειλες είναι κάτι άψητο, σου το παραχωρώ ευχαρίστως, Αλεξάνδρα! Και για να ’χουμε καλό ερώτημα, από πού κι ως πού γνωρίζεις εσύ τουρκικά, μου λες;»

«Α, για σε παρακαλώ, τι με πέρασες! Ξέρεις πόσες λέξεις έχω μάθει από τα τουρκικά σήριαλ εγώ; Ουυσυ, πάρα πολλές! Και να σε ενημερώσω ότι μεταξύ μας μόνο εγώ έχω το δικαίωμα να γκρινιάζω, εντάξει, κύριέ μου;» έκανε με στόμφο.

Δεν της απάντησε, μονάχα έπαιζε νευρικά με το μαχαιροπίρουνο στο τραπέζι, μέχρι που εμφανίστηκε ξανά η ευγενική σερβιτόρα με τα πιάτα στα χέρια,

διαλύοντάς του κάθε σύννεφο αμφιβολίας. Για καλή του τύχη αυτά που τους έφερνε ήταν μία μπριζόλα, ένα ντονέρ κερπάπ και μία σαλάτα με τη συνοδεία σως. Ένα φυσιολογικό γεύμα δηλαδή. Αντάλλαξαν χαμόγελα ικανοποίησης και έπεσαν με τα μούτρα στο φαγητό.

Σε δεκαπέντε λεπτά είχαν τελειώσει και η Αλεξάνδρα έκανε σήμα στη σερβιτόρα να τους φέρει το λογαριασμό, φωνάζοντάς της:

«Τσοκ γκιουζέλ, τσοκ γκιουζέλ».

«Τι της είπατε, κυρία πρέσβη;» τη ρώτησε χαμογελώντας.

«Ότι ήταν πολύ καλό, μικρέ μου φίλε! Άντε, πάμε τώρα, έχουμε πολλά να δούμε».

Άφησαν ένα καλό φιλοδώρημα για την εξυπηρέτηση κι έπειτα βρέθηκαν και πάλι έξω. Στην προσπάθεια, όμως, να φτάσουν στο απέναντι πεζοδρόμιο, η πορεία τους σταμάτησε απότομα από το μουγκρητό της μηχανής ενός ταξί που μόλις είχε παραβιάσει το κόκκινο φανάρι.

Στον ελάχιστο χρόνο που είχε ο Άγγελος στη διάθεσή του για ν' αντιδράσει, τράβηξε ενστικτωδώς την Αλεξάνδρα προς τα πίσω, ενώ ο ίδιος παρέμεινε παγωμένος στη θέση του. Το αυτοκίνητο, που πέρασε ξυστά από δίπλα του, τον έριξε, με τη φόρα που είχε, κάτω.

Με την καρδιά του να χτυπά σαν τρελή, κάρφωσε αμέσως το βλέμμα του προς το αμάξι, που τώρα κανόταν απ' το οπτικό του πεδίο με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Αφού συνειδητοποίησε πως δεν είχε τραυματιστεί, κοίταξε επιφυλακτικά γύρω τους. Ευχόταν πραγματικά να επρόκειτο απλά για έναν τυχαίο, αγενή οδηγό και τίποτε παραπάνω. Άραγε, πόσο ασφαλείς ήταν εδώ έξω, ή ακόμη και στο δωμάτιο του ξενοδοχείου; Το μυαλό του άρχισε να πλάθει τρελά σενάρια κι έπρεπε να βάλει το γρηγορότερο ένα φρένο σ' όλα αυτά και να σκεφτεί λογικά.

Τι θα έπρεπε να κάνουν τώρα; Μήπως ήταν προτιμότερο να απολαύσουν την όποια ασφάλεια τους παρέιχε το υπόλοιπο πλήθος; Μάλλον ναι, μιας και όπου και να γυρνούσε τα μάτια του, συναντούσε κάποιον ένστολο αστυνομικό φρουρό. Όπως και να 'χε, ήλπιζε να δώσει το συντομότερο δυνατόν σημαία ζωής ο Κωνσταντίνος, ώστε να τους βγάλει απ' αυτή τη δύσκολη κατάσταση της άγνοιας και της ανασφάλειας.

Τις βασανιστικές του έγνοιες διέκοψε η Αλεξάνδρα, που τον βοήθησε να σηκωθεί. Δυστυχώς, τα ρούχα του είχαν γίνει χάλια.

«Είσαι καλά; Χτύπησες πουθενά;» τον ρώτησε αναστατωμένη.

Ο Άγγελος κράτησε τους προβληματισμούς του

για τον εαυτό του και φόρεσε στο πρόσωπο ένα χαμόγελο για να την καθησυχάσει. Σηκώθηκε και τινάχτηκε.

«Είμαι εντάξει, μα η βόλτα στις βιτρίνες αναβάλλεται. Έτσι όπως έγινα, δεν πρόκειται να σε συνοδέψω πουθενά, πριγκιπέσα».

Τι να κάνει κι εκείνη; Συμφώνησε μαζί του, αφήνοντας έναν παραπονιάρικο αναστεναγμό.

Είχε φτάσει ήδη απόγευμα και συμφώνησαν πως η ώρα σήκωνε καφέ. Για καλή τους τύχη, το πλησιέστερο μαγαζί διακρινόταν σε μια απόσταση περίπου δέκα μέτρων. Θα έφταναν, μάλιστα, άμεσα εκεί, αν δεν ήταν η περιέργεια της Αλεξάνδρας για τη λογίων-λογίωνπραμάτεια των πλανόδιων μικροπωλητών που συνάντησαν στο διάβα τους. Στο τέλος, του επιδείκνυε με χαρά τα «λάφυρα» που απέκτησε από τους πάγκους, αγοράζοντας ένα κόκκινο κραγιόν και μερικά λαστιχάκια για τα μαλλιά.

Κατευθύνθηκαν προς την καφετέρια. Για καλή τους τύχη, ο υπάλληλος που καθόταν στην είσοδο, τους υποδέχτηκε με ένα πλατύ χαμόγελο, δίχως να σταθεί ιδιαίτερα στην εμφάνιση του Άγγελου. Βολεύτηκαν, λοιπόν, σε ένα από τα κενά τραπέζια.

«...Και αν με άφηνες, θα έπαιρνα και εκείνη την επώνυμη τσάντα που μου είπε πως είναι από κροκόδειλο!» άρχισε να μουρμουρίζει η Αλεξάνδρα.

«Από μαϊμού εννοείς», προσγείωσε τον ενθουσιασμό της εκείνος.

«Ουφ, νιώθω αρκετά κουρασμένη για να μαλώσουμε. Είμαι εντάξει;» τον ρώτησε δείχνοντάς του το πρόσωπό της.

Ο Άγγελος σήκωσε αυθόρμητα το δεξί του χέρι και σκούπισε απαλά τις άκρες των χειλιών της απ' τα ίχνη κραγιόν που δοκίμασε νωρίτερα. Τούτο το άγγιγμα, όμως, την έκανε να τον κοιτάζει ξαφνιασμένη κατάματα, μένοντας για κάποιες στιγμές και οι δύο μετέωροι στη σιωπή...

Αγριεμένη θάλασσα ήταν αυτό που ταξίδευε τις σκέψεις τής μιας καρδιάς στην άλλη; Ανεξήγητα «θέλω», από εκείνα που κάποιες φορές αγνοούν και άλλοτε δεν παραδέχονται οι ψυχές; Μονάχα οι δυο τους μπορούσαν να ξέρουν τι γεννήθηκε εκείνη την ώρα μεταξύ τους και αν έπρεπε ν' ανθίσει, να μεγαλώσει, να βρει το δρόμο του...

Η επόμενη κίνηση της Αλεξάνδρας ήταν να στρέψει το αναστατωμένο της βλέμμα αλλού, προσποιούμενη πως έψαχνε κάτι στα πράγματά της. Το ίδιο έκανε και ο Άγγελος, τραβώντας βιαστικά το χέρι του και νιώθοντας σαν να είχε μόλις επιστρέψει στην πραγματικότητα από ένα ποθητό όνειρο. Δίχως να το καταλάβουν, είχε έρθει ήδη πάνω από τα κεφάλια τους ο σερβιτόρος για ν' ακούσει την πα-

ραγγελία τους. Ήταν ευτυχώς ένας σωτήριος τρόπος κι αυτός για να ξεφύγουν από την πρόσκαιρη αμηχανία τους.

Σύντομα ο τουρκικός καφές και το τσάι με γεύση μήλο κατέφτασαν στο τραπέζι τους. Κι ενώ η Αλεξάνδρα -σύμφωνα με την αγαπημένη της συνήθεια- δοκίμαζε και απ' τα δύο ροφήματα, η συζήτησή τους αναλώθηκε σε διάφορα «ανώδυνα» θέματα. Μίλησαν κυρίως για το πόσο οικεία ένιωθαν στην Πόλη, καθώς και για τις προγραμματισμένες επισκέψεις που είχαν να κάνουν για το άρθρο του περιοδικού που δούλευε ο Άγγελος. Κι επειδή στο μεσοδιάστημα εντόπισαν τον σερβιτόρο ν' αφήνει μερικά λαχταριστά γλυκά σε μια διπλανή παρέα, τον κάλεσαν για να παραγγείλουν κι αυτοί. Εκείνος τους προέτρεψε, ωστόσο, να τον ακολουθήσουν μέχρι τις βιτρίνες των ψυγείων του μαγαζιού.

Τα μάτια τους θάμπωσαν! Είχαν να επιλέξουν από τον κλασικό μπακλαβά με καρύδια και κομμάτια από πρασινωπά σαραγλάκια μέχρι το αυθεντικό καραμελωμένο καζάν ντιπί και το κιουνεφέ. Το παράδοξο αυτό γλυκό που είναι κανταΐφι γεμιστό με τυρί πνιγμένο στο σιρόπι.

Παρήγγειλαν τα δύο τελευταία και κάθισαν ξανά στις θέσεις τους για να τ' απολαύσουν.

«Πφ, τι τα θέλαμε όλα αυτά, γουρούνα θα γίνω

στο τέλος!» του φώναζε η Αλεξάνδρα τάχα με ενοχές, δοκιμάζοντας παράλληλα από το δικό της πιάτο και από το δικό του.

Σε λίγη ώρα η σκοτεινιά του ουρανού σκέπασε τα πάντα και η κούραση τους καλούσε, όπως οι μυθικές Σειρήνες, να επιστρέψουν στο ξενοδοχείο. Δυστυχώς, δεν είχαν ακόμα κανένα σημάδι από τον Κωνσταντίνο, ούτε στο δρόμο της επιστροφής μα ούτε τους είχε αφήσει και κάποιο μήνυμα στους υπαλλήλους της υποδοχής.

Ευτυχώς, όπως αποδείχτηκε, παρά τις φοβίες του Άγγελου, δεν παραμόνευε κάποιος κίνδυνος στο δωμάτιό τους. Έτσι, άλλαξαν και έπεσαν στα κρεβάτια τους για ύπνο.

«Δείχνεις άσχημος με αυτές τις πιτζάμες», τον πείραξε η Αλεξάνδρα.

«Κι εσύ δεν είσαι καλύτερη μ' αυτούς τους μαύρους κύκλους στα μάτια», της πέταξε εκείνος χαμογελώντας.

Αυτό το σχόλιο ήταν αρκετό, ώστε να την κρατήσει απασχολημένη στον καθρέφτη το υπόλοιπο μισάωρο και ν' αποκοιμηθεί ήσυχος...

Αν και βυθίστηκε, όμως, σχεδόν αμέσως στα μονοπάτια του ονείρου, δεν ήταν προετοιμασμένος για όσα έμελλε να ακολουθήσουν. Είδε πως στεκόταν στην άκρη της προβλήτας ενός, κατά τα φαινόμενα,

έρημου λιμανιού, κοιτώντας τη φουρτουνιασμένη θάλασσα. Η αίσθησή του αυτή, όμως, πως ήταν μόνος εκεί, γρήγορα διαψεύστηκε, μιας και λίγα μέτρα δεξιά διαπίστωσε με έκπληξη πως βρισκόταν η μορφή της αγαπημένης του Πολίτισσας γιαγιάς, της Κωνσταντινιάς. Ωστόσο, η ίδια φαινόταν να αγνοεί την παρουσία του, γεγονός που του έδωσε το χρόνο να εξετάσει απορημένος τα λυπημένα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Του έκανε εντύπωση τόσο ο τρόπος που κοιτούσε προσηλωμένη τον ορίζοντα, όσο και το υψωμένο της χέρι, που έμοιαζε σαν ν' αποχαιρετούσε κάποιον.

Ακολούθησε το βλέμμα της, καταλήγοντας σε μια πολυκαιρισμένη βάρκα, που στην πρύμνη της στεκόταν μια γυναικεία οπτασία ντυμένη στα λευκά. Είχε γυρισμένη την πλάτη της προς αυτούς και ξεθώριαζε ολοένα και περισσότερο, καθώς την παρέσερναν μακριά τα νερά και ο αγέρας.

Στο μυαλό του Άγγελου εισέβαλε η υποψία πως επρόκειτο για ένα γνώριμο πρόσωπο, κάτι που δεν άργησε να επιβεβαιωθεί. Πριν καθεί ολότελα απ' τον ορίζοντα, γύρισε να τους χαρίσει ένα στερνό βλέμμα και τότε ο Άγγελος συνειδητοποίησε πως αυτή η γυναίκα ήταν η Αγγέλα των ονείρων του!

Την αρχική του έκπληξη διαδέχτηκαν τα λόγια της γιαγιάς του, που τώρα είχε στρέψει όλη της την

προσοχή πάνω του. Δίχως άλλο, η έκφρασή της ήταν ποτισμένη από μια αγωνιώδη ένταση, θαρρείς και πάλευε με το χρόνο για να προλάβει να του πει τα παρακάτω λόγια:

«Τα μηνύματα δεν λένε πάντα την αλήθεια. Κράτα σφιχτά κοντά σου αυτούς που αγαπάς, παιδί μου!» τον ορμήνεψε και πριν προλάβει εκείνος ν' απλώσει το χέρι του για να την αγγίξει, έσβησε μαζί με όλα γύρω του, αφήνοντάς τον στο σκοτάδι.

Ξύπνησε μούσκεμα στον ιδρώτα, με το πρόσωπό του χωμένο στην προστατευτική αγκαλιά της Αλεξάνδρας, η οποία του χάιδευε τα μαλλιά καθησυχάζοντάς τον.

«Είμαι εδώ, μη φοβάσαι...» του ψιθύρισε, μένοντας πλάι του μέχρι να γαληνέψει η θάλασσα μέσα του και ν' ακολουθήσει ασφαλής τα μονοπάτια του Μορφέα...

ΧΡΥΣΟ ΑΙΜΑ

Μια αλήθεια καλά κρυμμένη μες στους πιο απίστευτους θρύλους. Ένα λυτρωτικό κυνήγι ζωής και θανάτου στα άδυτα της αθάνατης Πόλης. Στο μέρος που στα σπλάχνα του αναγεννιούνται όρκοι και προδοσίες, αυτοκρατορικά μυστικά και συνομοσίες.

Ο Άγγελος και η Αλεξάνδρα φτάνουν στην Κωνσταντινούπολη, προκειμένου να συναντήσουν τον Κωνσταντίνο, τον βυζαντινολόγο φίλο τους, ο οποίος βρίσκεται στα πρόθυρα μιας ακόμα μεγάλης ανακάλυψης. Όμως, οι εχθροί του έχουν πάρει τις αποφάσεις τους. Η απαγωγή της Αλεξάνδρας τους φέρνει αντιμέτωπους με ένα τεράστιο δίλημμα: να βρουν το «κλειδί» της Αγια-Σοφιάς προδίδοντας τα μεγαλύτερα μυστικά της ανθρωπότητας και της θρησκείας ή να τα προστατέψουν με τη ζωή τους. Η αναζήτηση ξεκινά. Τα πρώτα τους ευρήματα τους οδηγούν στις υπόγειες στοές που βρίσκονται κάτω από την Κεκαυμένη Στήλη. Ένα παλιό σεντούκι με δύο χρυσά καρφιά ορίζει τη μοίρα τους...

Ένα εγχάρακτο Χριστόγραμμα, ένα χρυσό αγκάθινο στέμμα, ο τάφος του μαρμαρωμένου βασιλιά τους οδηγούν σε αποκαλύψεις που μέχρι πρότινος φάνταζαν απλοί θρύλοι.

